

Sygn. akt III Ca 772/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Leszek Dąbek

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 4 lipca 2017 r. w Gliwicach

sprawy z powództwa Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w W.

przeciwko B. K.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt I C 2400/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 1 w ten sposób, że:

a) **oddala powództwo,**

b) **zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 900 zł (dziewięćset złotych) z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;**

2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 480 zł (czterysta osiemdziesiąt złotych) z tytułu zwrotu kosztów postępowania odwoławczego, w tym 450 zł (czterysta pięćdziesiąt złotych) zastępstwa procesowego.

SSO Leszek Dąbek

Sygn. akt III Ca 772/17

UZASADNIENIE

Powódka Spółdzielnia Mieszkaniowa (...) w W. żądała zasądzenia na jej rzecz solidarnie od pozwanych B. K. i M. K. kwoty 1 723,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od daty wytoczenia powództwa oraz zwrotu kosztów procesu.

Uzasadniając żądanie twierdziła, iż pozwani zalegają z zapłatą czynszu w wysokości 1 692,87zł, od której powódce należą się odsetki w wysokości 30,52zł.

Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym w Wodzisławiu Śląskim w dniu 15 11 2016r sporządził nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uproszczonym, w którym nakazał pozwanym solidarnie zapłacić powódce dochodzone należności.

Pozwana B. K. wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, wnosząc o oddalenie powództwa i zasądzenie zwrotu kosztów procesu.

Podnosiła, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia, zarówno co do wysokości ja i samej zasady.

Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląskim w wyroku z dnia 28 02 2017r. zasądził od pozwanej na rzecz powódki 983,39 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 27 10 2016r. oraz koszty procesu 705,09 zł i oddalił powództwo w pozostałej części.

W ustalonym stanie faktycznym, w motywach orzeczenia przywołał regulację art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000r. o spółdzielniach mieszkaniowych (tekst jednolity Dz.U. 2003r. nr 119, poz. 1116 z późniejszymi zmianami) oraz statut powódki. Stwierdził, że powódka wykazała swoje roszczenie, dołączyła stosowne kartoteki księgowej, co uznał za wystarczający dowód na istnienie zadłużenia. Następnie uwzględnił fakt uiszczenia przez pozwaną po wytoczeniu powództwa kwoty 740 zł i w tym zakresie uznał bezzasadność powództwa. O odsetkach orzekł na mocy art. 481 k.c., a o kosztach procesu w oparciu o regulację art. 100 k.p.c.

Orzeczenie zaskarżyła **pozwana B. K.**, która wносиła o jego zmianę poprzez oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie na jej rzecz od powódki zwrotu kosztów postępowania odwoławczego.

Zarzuciła, że przy ferowaniu wyroku naruszono prawo procesowe i materialne, regulację:

- art. 232 k.p.c. poprzez przyjęcie, iż powódka w wystarczający sposób wykazała istnienie zadłużenia po stronie pozwanej, jak i jego wysokość;
- art. 100 k.p.c. poprzez błędne rozdzielanie kosztów procesu;
- art. 6 k.c. poprzez przyjęcie, iż powódka w wystarczający sposób wykazała istnienie zadłużenia po stronie pozwanej, jak i jego wysokość.

W uzasadnieniu apelacji twierdziła, że w statucie spółdzielni nie jest określona wysokość opłat eksploatacyjnych i powódka powinna wykazać jaka jest wysokość czynszu i opłat w lokalu oraz, że lokal jest przez nią zajmowany. Powódka nie sprostала obowiązkowi wynikającym z art. 6 k.c. Wskazała na brak dowodu w postaci obowiązującej uchwały ustalającej wysokość czynszu i innych opłat związanych z lokalem.

Sąd Okręgowy ustalił i zważył co następuje:

Sąd pierwszej instancji trafnie zakwalifikował roszczenia powódki

a następnie prawidłowo rozpoznał sprawę.

Orzekając w sprawie popełnił jednak błąd przy konstruowaniu podstawy faktycznej orzeczenia

Pozwana wnosząc sprzeciw od nakazu zapłaty zarzuciła, iż powódka nie udowodniła przysługującego jej roszczenia, kwestionując także jego wysokość.

Okoliczność ta była zatem sporna pomiędzy stronami, co stosownie do regulacji art. 6 k.c. nakładało na powódkę obowiązek wykazania zarówno istnienia przynależnej jej wobec pozwanej wierzytelności jak i jej wysokości.

Z podstawy faktycznej powództwa nie wynika jakich zaległych opłat pozew dotyczy (jakiego rodzaju opłat, za jaki okres i w jakiej wysokości)

i wadliwość ta nie była przez powódkę sanowana w toku postępowania, ani przez doprecyzowanie powództwa ani też w ramach przeprowadzonego postępowania dowodowego.

Na tę okoliczność zaoferowała ona bowiem Sądowi pierwszej instancji tylko dowody z wydruku kartoteki księgowej za rok 2016 do miesiąca sierpnia, kartoteki księgowej lokali za rok 2017 do lutego.

Wydruki nie są opatrzone podpisami stron i jako takie nie są dokumentami w rozumieniu art. 244 i nast. k.c.

Nie korzystają one zatem z żadnych domniemań prawnych zastrzeżonych dla dokumentów.

Przeprowadzenie z nich dowodów stanowi przewidziany w art. 309 k.p.c. dowód z innych środków dowodowych.

Wbrew temu co przyjął Sąd Rejonowy wiarygodność uzyskanych

w wyniku przeprowadzenia tego dowodu informacji jest przy tym nikła,

gdyż nie wiadomo z nich jakich konkretnych opłat one dotyczą, w jakiej wysokości, jak wskazane w nich należności zostały wyliczone, co unie-możliwia jakkolwiek weryfikacje zawartych w nich danych oraz co należy podkreślić mają one pochodzić z bazy danych powódki – podmiotu bezpośrednio zainteresowanego w wyniku sprawy.

Dlatego w celu uwiarygodnienia zawartych w nich danych konieczne było przeprowadzenie innych dowodów (z dokumentów źródłowy stanowiących podstawę do wyliczenia wysokości opłat, np. uchwał powódki ustalających zasady ustalania wysokości opłat i wysokości jednostkowych ich stawek, pomiarów dostarczonych mediów, zeznań świadków, przesłuchania stron) oraz zaoferowanie Sądowi stosownych wyliczeń, czego ta nie uczyniła.

W następstwie tego w materiale sprawy brak jest wiarygodnych informacji pozwalających poczynić pozytywne ustalenia dotyczące omawianych okoliczności.

Z tej przyczyny okoliczność tę należy uznać za niewykazaną i tym samym poczynione w tej kwestii ustalenia faktyczne są wadliwe, wobec czego należało je wyrugować z podstawy faktycznej orzeczenia.

Z tych też względów Sąd odwoławczy - z powyższą modyfikacją - przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji.

W ich świetle dokonana przez Sąd Rejonowy ocena prawna jest wadliwa.

Powód wnosząc powództwo twierdził, że pozwana posiada zaległości czynszowe.

Wbrew dyrektywie zawartej w art. 6 k.c. w toku postępowania nie wykazano, jakich zaległości czynszowych dotyczy pozew, w jakim okresie te zaległości powstały i w jakiej wysokości.

Dlatego powództwo powódki jako niewykazane jest bezzasadne i jako takie należało je oddalić

Czyni to apelacje uzasadnioną i prowadziło do zmiany zaskarżonego orzeczenia przez oddalenie powództwa w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c.

Reasumując z podanych powyżej względów zaskarżony wyrok jest wadliwy i dlatego apelację pozwanej jako uzasadnioną uwzględniono orzekając jak w sentencji w oparciu o regulację art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach procesu za pierwszą instancję orzeczono stosując regulację art. art. 98 § 1 k.p.c. i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015r. poz. 1804)

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono stosując regulację art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 1 i § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 10 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. 2015r. poz. 1804), biorąc pod uwagę, iż powódka uległa w całości w postępowaniu odwoławczym i powinna zwrócić pozwanej poniesione przez nią w tym postępowaniu koszty opłaty od apelacji w kwocie 30zł i zastępstwa przez fachowego pełnomocnika w wysokości 450 zł.

SSO Leszek Dąbek